

איצרות

גליון שבועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

מה נשמע?

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

בשורה משמחת לקהל אנ"ש. יצא לאור החוברת "דעת רבינו - הדרכות לבנות ישראל" חלק שני - על פרשת השבוע ובו לקט מכל ספרי רבינו רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זצ"ל, ככתבם וכלשונם ממש, על כל פרשיות השבוע, הליקוט הוא מכל הדיבורים הפשוטים והברורים בשפה קלה להבנה, ושווה לכולם גם לנשים.

וזאת בנוסף לחוברת "דעת רבינו לנשות ישראל" - חלק א' הספר שכבר חיבר מאות מנושות אנ"ש לחיות כרצון רבינו הקדוש, ובו ליקוט מכל ספרי רבינו ומוהרנ"ת, מכל העניינים הנוגעים לנשים, ככתבם וכלשונם לפי סדר א-ב, הנושאים בחוברת: אמונה בה' ובצדיקים, התחזקות, פרנסה, שמחה, תפילה, תשובה ועוד... הספר מחולק לפסקאות קטנות, באופן שיקל על הקורא לקרוא קטע קטע, הכל מנוקד ובאותיות מאוירות עיניים.

ובספרים אלו נקיים ציווי רבינו "לעשות את נשיכם חסידות"

וכן ניתן להשיג את הספר "משולחן רבינו" חלק ב' ובו לקט מכל ספרי רבינו לפי נושאים בכל תחומי החיים, לקט השווה לכל נפש, לשונות רבינו ומוהרנ"ת ללא שינוי,

הפצה ראשית: חנות ספרים "עין יעקב". רח' עין יעקב 32, ירושלים. טל' 02-5829171

בבני ברק ניתן להשיג: בטל' 052-7653662 - נחמן

זכור, אל תשכח

לפעמים אנו עומדים מול 'עמלק' חסרי אונים. הוא חוגג, ואנחנו עומדים מולו עייפים ומותשים. הוא מתקף בתאוות רעות, בספיקות ובלבולים, ואנחנו מזדנבים אחריו מיואשים וחלושים, כשהניצחון לא נראה באופק.

זה המצב באחרית הימים; עמלק נראה כבלתי-מנוצה. אך דבר אחד נשאר עדיין בידנו: לזכור ולא לשכוח! "זכור את אשר עשה לך עמלק, לא תשכח". גם אם הוא עדיין שולט ביד רמה, ומתעלל בך כרצונו, אל תיפול לשכחה. זכור היטב את אשר עשה לך, ותמשיך לייחל ולצפות למחות את זכרו.

וכשאתה זוכר ולא שוכח; כשאתה ממשיך לעשות את שלך בלי ייאוש - אתה המנצח!

"כי בענין מלחמה זאת שיש לכל אדם עם יצרו, שהוא בחינת מלחמת עמלק, כל נצחון המלחמה הוא כשהוא

חזק בדעתו בכח הצדיק לאחוז את עצמו ולעמוד בקשרי המלחמה בכל מה שיעבור עליו. כי כל זמן שהאדם אינו מייאש את עצמו ומחזק את עצמו להתחיל בכל פעם מחדש, ועוסק עדיין במלחמה זאת, שיעקר הכלי זיין הוא תפילה, הוא נקרא נוצח את המלחמה!" (ליקוטי הלכות, שבת ז.נד.)

התפקיד שלנו במלחמת עמלק, הוא אך ורק: לא להתייאש, ותמיד להמשיך הלאה. "כי באמת לה' המלחמה, כי אי אפשר להאדם בעצמו לנצח, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה 'אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו אינו יכול לו', וכמו שכתוב מלחמה לה' בעמלק מדור דור. רק שהאדם חייב לחזק את עצמו ולעורר את עצמו בכל פעם מחדש לבלי להיות נסוג אחור ממלחמה הזאת, ולבלי לייאש את עצמו בשום אופן" (שם).

המלחמה עם עמלק, היא מלחמה ארוכה ומתישה, ורק מי שילך עם התחזקות אינסופית ישרוד אותה בשלום. "כי מלחמת עמלק היא מלחמה ארוכה מאד מאד, כי עמלק הוא מעולם רצועה מרדוד לישראל, והעיקר הוא מלחמת היצר שהוא בחינת קליפת עמלק, שאורב על האדם תמיד ורוצה להפילו לגמרי חס ושלום, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ועיקר הכנעתו הוא התחזקות. שבכל מה שעובר על האדם כל ימי חייו, יהיה חזק מאד לכל יפול משום דבר" (שם).

דרכם של אנשים, שכשאינם מצליחים בעבודת ה', הם מוותרים ושוכחים. כשהם לא מצליחים לשמור כראוי על העניינים, או לבטל מהם תאוה זו או אחרת, הם נוטים לשכוח, ולהחליט: 'זה לא בשבילי'.

אך דרכו של רבינו, דרך האמת, היא אחרת לגמרי: 'זכור, אל תשכח'. גם אם ניסית אלפי פעמים לשמור את העניינים ולא עמדת בניסיון; גם אם התחלת מאות פעמים להתמיד בתורה, ולא החזקת מעמד; גם אם נפלת שוב ושוב ברפש התאוות והפגמים - אל תשכח את אשר עשה לך עמלק! אל תכרות איתו ברית ואל תחתום על 'חוזה שלום'. תמשיך לרצות ולייחל, לצעוק ולהתחנן.

והריווח מכך הוא עצום: מלבד מה שזעקתך יחישו את ישועתך ויצילו אותך מידי של עמלק. הרי שגם אם לעת עתה ממשיך עמלק לשלוט עליך - אתה לא הופך להיות שלו!

את זאת אנו למדים מדין חזקת קרקעות, וכפי שכותב מוהרנ"ת:

"מענין מהאה, המבואר בדין 'חזקת קרקעות', שכל

זמן שהוא מוחזק אין חזקת המחזיק מועילה כלום, מובן היטב איך צריך כל אדם להתחזק בכל פעם בתפילה ותחנונים והתבודדות וצעקה לשם יתברך, יהיה איך שיהיה, אפלו אם יעבור עליו מה. כי אפילו אם רואה שאינו פועל חס ושלום בתפילתו, ואדרבא, הרי מתגבר עליו ביותר. אף על פי כן, ידע ויאמין שפועל הרבה בתפילתו וצעקתו, כי על כל פנים צעקתו ותפילתו הוא בחינת מהאה.

"זכור את אשר עשה לך עמלק, לא תשכח". גם אם הוא עדיין שולט ביד רמה, ומתעלל בך כרצונו, אל תיפול לשכחה. זכור היטב את אשר עשה לך, ותמשיך לייחל ולצפות למחות את זכרו

"כי כשהרע מתגבר על האדם בתאוות ומדות רעות, זה בחינת שרוצים לגרוש, חס ושלום, מהסתפח בנחלת השם. וכל מה שהותר לשוב לקדושתו אין מניחין אותו מעוצם ההתנגרות שמתגרין בו, והוא אינו מתגבר נגדם כראוי. ועל כן כשמתגבר אף על פי כן בתפילה וצעקה לשם יתברך, אזי לא יוכלו לגרוש ולכבוש חלקו בשום אופן. כי תפילתו וצעקתו הוא בחינת מהאה, שעל ידי זה אין יכולה הסטרא אחרא להחזיק בנחלתו, חס ושלום, בשום אופן. כי אין חזקה מועלת כשיש מהאה נגדה" (השפכות הנפש, פג).

כך גם עשתה אסתר המלכה, כשנפלה לידי הטמאות של אהשוורוש: היא לא נתנה לעצמה ליפול לייאוש, אלא "ואת מאמר מרדכי אסתר עושה כאשר היתה באמנה אתו - היינו, שאף על פי שהתגבר עליה תוקף מלכות הרשעה, אף על פי כן לא הניחה את מקומה, והיתה מחזקת עצמה בכל פעם להיטהר ולהתקשר לבחינת מרדכי שהוא הצדיק שבדור, לקיים מאמר מרדכי שמזורה ומחזקה להרבות בתפילה תמיד, יהיה איך שיהיה" (ליקוטי הלכות, נהלות ד, טו). וכך זכינו לנס פורים.

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	ט	פז:	קסה	תקמא	כה
א	י	פח:	קסו	תקמב	כו
ב	יא	פח:	קסז	תקמג	כז
ג	יב	פט:	קסה	תקמד	כח
ד	יג	פט:	קסט	תקמה	כט
ה	יד	צ:	קע	תקמטקנ	ל
ו	טו	צ:	קעא	תקנא	לא

יול ע"י "אוצרות ברסלב"

ת.ד. 50617 בית שמש

טל, במשרד: 02-9993338

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

באר"ב 02-718-8552121

באנגליה 0203-6085819 (44)

מוקד הישועות 1800-81-81-81

הפצה למנינים ובתי כנסת: 052-7649775

הנצחה, תרומות ופרסום: 02-9993338

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

braslav@actcom.net.il

סוד העשירות והבנים

גשמי לעולם הזה. הוא היה עולה ועולה, אך לא מוריד את השפע שיצטייר וישתלשל לשפע גשמי. ולכן, דווקא כח זה שמונע את האדם מלעלות ולעלות, גורם לשפע לרדת פה לעולם הזה.

כך אנו רואים גם בסדר התפילה: עד שמונה עשרה, ישנה "עליית העולמות" עד לעולם האצילות. ותיכף לאחר שמונה עשרה, כשהזורים ויורדים מעולם לעולם עד עולם העשיה, דווקא אז הוא זמן "ירידת השפע", כידוע מכתבי האר"ז ל. שכן, דווקא הירידה והצמצום, גורמת לשפע הרחני לרדת לעולם הזה ולהצטייר בציור של שפע ועשירות גשמי.

בכך מסביר מוהר"ת את הסיבה מדוע העשירות נמשכת מהאשה. שכן, האשה היא סוד הצמצום, ודווקא בכח הצמצום, מתעשר בעלה. בלעדיה, לא היה לו לבעל צמצום והאור הרחני לא היה יורד ומצטייר ומתלבש בשפע של ממון ועשירות. זהו גם סוד הולדת הבנים, שאינו אלא בכח האשה. שכן, רק הצמצום הקדוש מביא לידי הולדה וגילוי.

ומכילי הדברים אתה למד:

אם רצוננו להתעשר בעשירות רוחנית, ולהוליד השגות חדשות, עלינו להשתמש בכח הצמצום; לבטאות את ההתלהבות והרצון בצמצומים מוגדרים של לימוד תורה וקיום מצוות, תפילות ותחנונים ועשיות קדושות, ורק כך נבוא לידי הולדה ועשירות.

הגדלים על ענפים האלו, וכשנטל הענף נוטל הפירות".

ובכן, הדברים הם מבהילים, ומגלים לנו טפח מהומרת איסור הגזילה. אך מלבד זאת מסתתר כאן גם לימוד נפלא על הדרך כיצד להוליד הולדות קדושות ולהתעשר בעשירות רוחנית. שכן, כשנצליח להבין את סוד הבנים והעשירות הגשמית, נוכל גם להבין וללמוד כיצד להוליד הולדות רוחניות – "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים" – ולהמשיך שפע רוחני של השגות אלוקות.

בתורה זו מגלה לנו רבינו שעשירותו של האדם נובעת מאשתו, ומסביר זאת ע"פ קבלה, וזה לשונו: "כי עיקר הממון של האדם, בא לו על ידי בת זוגו. כי על ידי אור נפשה, מזה בא לו הממון. היינו, על ידי שמתנוצץ ומתפשט אורות מאור נפשה, אלו האורות הם בחינת הממון. כי הממון הוא ממקום הנפש, ונפש היא בחינת נקבה כידוע בכתבי האר"ז. על כן על ידי בחינת הנקבה בת זוגו, שהיא בחינת הנפש אצלו, על ידה בא לו הממון. כי עיקר הממון תלוי בה".

בליקוטי הלכות (אישות ד) מבאר מוהר"ת את עומק הדבר, מדוע דווקא על ידי האשה נמשכת העשירות, וכך הוא מסביר:

העשירות הגשמית נמשכת מסוד הצמצום הנקרא בשם "כח המעכב המסדר והמיישב". שכן, לולי כח זה שהיה מונע את האדם מלעלות עד אין סוף, לא היה נמשך שפע

"וזה שכתוב ויספר להם המן את כבוד עשרו, ורוב בניו. כי זה תלוי בזה".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א, טז)

ב"עמוד היומי" של ערב שבת זכור, אנו לומדים את פירושו של רבינו על פסוק במגילת אסתר: "ויספר להם המן את כבוד עשרו ורוב בניו", כשמפסוק זה מביא רבינו ראייה לדבריו שהעשירות עם הבנים תלויים זה בזה.

הקשר בין ממונו ועשירותו של האדם, לבין הבנים שהוא מוליד, הוא כעין הקשר שבין הפירות לבין הענף שעליהם הם גדלים. שכן, בתורה זו – הידועה בשם "חומר איסור גזילה" – מגלה לנו רבינו סוד כמון, והוא: אשתו של אדם היא כעין אילן עם ענפים ופירות, כשהענפים הם העשירות והממון, והפירות הגדלים עליהם הם הבנים. עד כדי כך שכשגוזלים ממון מאדם, כורתים כביכול את ענפי האילן, ומסכנים את בניו שהם הפירות הגדלים על ענפי האילן.

זהו סוד דברי חכמינו ז"ל: "הגזול את חבירו כאילו גזול ממנו נפש בניו ובנותיו" (בבא קמא קט"ז ע"א). שכן, "כשאחד גזול מחברו ממון, הוא גזול ונטל ממנו ענפים של האילן שלו, היינו התנוצצות אור נפשה, שמשם הממון. על כן, על ידי זה הוא גזול ונטל ממנו נפש בניו ובנותיו, שהם תלויים וגדלים ויונקים מאור הענף הזה, כי הם הם הפירות

דורות

בעקבות הדורות בחסידות

רבי צבי-אריה מברסלב

ולהתדבק בקונו. הוא העמיד במקומו ממלא מקום ברבנות, ושהה לבדו במשך שנה שלמה מחוץ לישוב, בחדר מיוחד שהיה לו ביער.

על גדולתו בתורה מסופר, כי כשהגיע אל הגאון רבי שלמה קלוגר פסק-הלכה שלו בנוגע לענוה, התבטא: "לתושבי ברסלב יש רב נאון ירא וכשר".

ביום י"א אדר שנת תרכ"ח נסתלק רבי צבי-אריה לעולמו, ונטמן בברסלב, ליד ציון אביו רבי אהרן.

כמנהג חסידי ברסלב הרחוקים מתארים ושכחים, נכתב על קברי שניהם רק שמו, בתוספת "מו"ץ" (= מורה צדק). בנו רבי חיים, שהיה חתנו של רבי משה ברסלב, שימש אחריו כמורה-צדק בברסלב. ובנו רבי נחמן שימש ברבנות בטשעריץ.

האלה, גנו רבי נחמן את חידושו והתמסר לכתובת חידושים במאמרי רבינו.

רבי אברהם שטרנהרץ, שבילדותו הסתופף בבית אבי-זקנו רבי צבי-אריה, זכר את גודל קדושת עבודתו את בוראו, וסיפר, שכשהיו מוציאים את החלות מהתנור בערב שבת, היה רבי צבי-אריה מתלהב וזועק בהתעוררות: "שבת קודש! שבת קודש!" וקולו נשמע למרחוק.

ובשבת קודש, היה רבי צבי-אריה פושט צורה ולובש צורה. תפילת ליל-שבת ארכה לו שעות ארוכות מרוב תשוקתו ודביקותו בה' יתברך. ובאותה עת היו שני בניו ממתניים לו ובינתיים לומדים דפי גמרא בזה אחר זה.

למרות שקיבל תורה וחסידות מאביו ומרבי שמואל אייזיק, ובעצמו היה מרואי פני רבינו, לאחר ששמע מחבריו כי בשבת חנוכה האחרון לחיי רבינו, כשאמר את התורה "כי מרחם ינהגם", סמך בכך את ידיו על מוהר"ת, שהוא ינחיל את תורתו ודעתו לדורות – ביטל עצמו רבי צבי אריה בפניו ושלה אליו את שני בניו רבי נחמן ורבי חיים, שיקבלו מדעת קדשו.

ב'פרפראות לחכמה' על תורה ו' כותב בנו הרב מטשעריץ: "שמעתי מאבי ז"ל ששמע מוקני תלמידיו הקדושים של רבינו ז"ל, שהבינו או מרמזויותיו הקדושים של רבינו ז"ל שבמאמר זה נתן סמיכה לתלמידו הקדוש הר"ר נתן ז"ל".

לאחר פטירת אביו, נתמנה רבי צבי-אריה לדיין ומורה-צדק בברסלב. אך גם אז לא זנח את עבודתו הקדושות; בגודל יקוד ליבו החליט פעם להתבודד במשך שנה תמימה מבני אדם

נולד בשנת תקנ"ט לאביו הגדול רבי אהרן רב העיר ברסלב, תלמיד רבינו. בצעירותו, זכה לחזונו בפני קדשו של רבינו.

ארבעה בנים היו לרבי אהרן, ובכולם נשתדך עם חבריו תלמידי רבינו. הבכור רבי צבי-אריה, נשא בשנת תקע"ה את בתו של רבי חיים שרה'ם מתלמידי רבינו. כשהלפו עשר שנים מנישואיהם ועדיין לא נפקדו, הלכה זוגתו אל מוהר"ת ובכתה לפניו שבעלה עלול לגרשה כדין התורה.

הרגיעה מוהר"ת: "הוא לא יגרשך", ועודד אותה להאמין ולבטוח בישועת ה'. ואכן, לא שלמה השנה העשירית ולתקופת הימים נפקדו לטובה בכו, ונקרא שמו בישראל "נחמן" על שם רבינו, הלא הוא הרב מטשעריץ. אחריו נולד אחיו רבי חיים.

רבי צבי-אריה היה גדול בתורה ועבודת ה'. תקופה מסוימת היה כרוך אחר השרף רבי שמואל אייזיק תלמיד רבינו. הוא עבד את ה' באש שלהבת וקיים כמה פעמים את סדר התשובה שבספר "הקנה", ערך תעניות סיגופים וגלגולי שלג, וזאת מלבד דבקו המופלאה בקיום תורת "הנעור בלידה" (ליקוטי מוהר"ן נ), כשגם בלילות קפואים הוא יוצא אל היערות להתבודד בינו לבין קונו.

בדיקת חמץ בערבי-פסחים ארכה לו כל הלילה, הוא היה מחפש חיפוש אחר חיפוש בחורים ובסדקים, כשכולו אחוז התלהבות קודש ובניו מסייעים לו. פעם, תוך כדי בדיקת החמץ, מצא תכריך כתבים של בנו הצעיר רבי נחמן, גדוש בחידושי תורה, מוסתר בארוננו. לאחר שעיון בהם, אמר לבנו: "אם מחדש אתה בתורה, למד תחילה את תורה נד בליקוטי מוהר"ן, ומכאן ואילך תחדש" (שם מבאר איך לזכות לחידושים אמיתיים). אחר הדברים

נקודה

לפרוץ דרך חדשה?
פורים זו ההזדמנות!

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב עד)

שושן פורים הוא גם פורים

"הגד נא, מה שמך?"

"מדוע זה תשאל לשמי?" הקשה מוהרנ"ת, כשהבין כי לא בכדי הוא שואל זאת.

והשמש מתחיל לספר: "אחרי קריאת המגילה הייתי עם רבינו. אין לתאר את השמחה ששררה שם. כולם רקדו וכרכו כיאות וכראוי לפורים. בתוך כך נענה רבינו ואמר: "תלמידי יהושע, ששמו נתן, נכסף מאד להיות עמנו פה... אך הוא יסיים את הפורים בשושן פורים" - - - סתם ולא פרש.

"איש מן הנוכחים לא הבין דבריו" המשך השמש "אך גם לא העזו לשאול את כבוד קדושתו על כך... ושמו... שמו שמך יהושע נתן?... " לחש השמש באזני מוהרנ"ת.

"שמי נתן!" השיב "וזאת שרבינו מכנה אותי יהושע, מן הסתם מתפלל הוא עבורי שה' יושיעני מכל הצרות, כשם ששמה התפלל על יהושע..." (רש"י במדבר יד).

למחרת היום, כאשר נכנס מוהרנ"ת להיכלו של רבינו - כבר עמד להסב לסעודת פורים, ועדת אנשי שלומינו מסובים סביבו נכונים לקיים מצות היום. פנה רבינו אל מוהרנ"ת ואמר: "אמנם שהיית בעת קריאת המגילה בכפר - אך נשמחת היתה עמנו!!!"

בחסדי שמים זכה מוהרנ"ת לשהות אצל רבינו בהמשכו של יום הפורים, כאשר רבינו מקרבו עד מאד ומחזקו על כל המעברים האישיים שעברו עליו בתקופה זו.

למחרת בבוקר, מיד לאחר התפילה, השיח מוהרנ"ת את לבו לפני רבינו באמרו, כי הרי שמע מפיו שעל ידי ריקודים ממתיקים הדינים, ושמו לא יצא ידי חובתו כראוי בפורים זה.

"נו", השיבו רבינו, "שושן פורים הוא גם פורים!"

ואכן גם ביום זה שוב נמשכה השמחה בזמרה וריקודים, ולא פסקה עד זמן מנחה

את המגילה לפני החסידים במעדוועדיווקע, ואילו הוא שכוה אי שם בכפר רחוק... אולם למרות הכל שמח וניחם את עצמו כי בכל זאת הוא מתקרב יותר ויותר...

עוד באותו ליל פורים, לאחר שסעד את סעודת הלילה בכפר הצליח לאחר מאמצים לאתר עגלון שהסכים להסיעו למחוז הפצו, ובשעות הקטנות של הלילה, לאחר הצות, הגיע מוהרנ"ת סוף סוף למעדוועדיווקע.

העיר כולה היתה שקועה כבר בשינה עמוקה, אף האכסניות כבר היו נעולות. מוהרנ"ת לא ידע לאן לפנות. עמד איפוא ברחוב העיר על מטלטליו כאשר כפור עז שורר בחוץ וצורב את כפות ידיו. תוך שהוא עומד, נמלך לחפש אחר בית הכנסת של העיירה ולהכנס שם. הוא החל לסובב אנה ואנה במרחבי העיר, עד שמצא בנין שהיה נראה לו כמו בית כנסת. כשהוא הבחין שהדלת נעולה מבפנים הבין שמישהו נמצא שם ודפק בדלת.

"מיהו הדופק בלילה?" - נשמע לפתע קול מבפנים.

"מישהו הבא מדרך רחוקה" השיב מוהרנ"ת "המחפש את נינו המפורסם של הבעש"ט שהגיע לכאן לחתן את בתו".

היה זה השמש, זקן מופלג, שהתקרב לרבינו מאז שרבינו התגורר בעיר בימי נעוריו. הלה פתח את הדלת וקבלו בברכת "שלום עליכם" ובסבר פנים יפות.

לאחר שהשנים שוחחו מעט, שואל השמש לפתע:

שבועיים שלמים ארך המסע המפרך, קור עז שרר באויר והשלגים שהלכו והתרבו עיכבו שוב ושוב את המשך הדרך. אך הנוסע בעגלה אינו מוכן לוותר, שכן אין מדובר באיש מן השורה, או סוחר סדקית פשוט, מדובר בלא אחר ממוהרנ"ת תלמידו המובהק של רבינו הקדוש, ששם נפשו בכפו בכדי לזכות להיות בחג הפורים של שנת תקס"ג אצל רבינו ששהה באותה עת בעיר הרחוקה מעדוועדיווקע. לצורך נישואי בתו שרה.

אולם מזג האויר הסוער היה בעוכריו, העגלה קירטעה במסלול המשובש שוקעת בשלגים ובביצות, וכך מצא את עצמו מוהרנ"ת לפנות ערב של יום תענית אסתר בכפר נידח במרחק של כששה קילומטרים ממעדוועדיווקע. בתנאי התחבורה של הימים ההם היה עבורו לנסוע עוד מספר שעות נכבדות בכדי לגמוע את כל המרחק הזה ובלית ברירה נכנס מוהרנ"ת לכפר לקריאת המגילה.

להפתעתו מצא בדרכו את המקובל רבי יודיל מודאשיב, מגדולי תלמידי רבינו, וכאשר נכנסו השנים לבית הכנסת הכפרי התברר כי מן השמים שלחו אותם לאחר שבני הכפר נשארו ללא מנין. בזכותם זכו כולם לשמוע את המגילה בציבור כדת וכדיון, לשמחתם הגדולה של הכפריים התמימים.

רבי יודיל קרא את המגילה, אבל לבו של מוהרנ"ת לא היה עימו, בעיני רוחו ראה את רבינו הקדוש עומד וקורא

גניזות

מחקרים היסטוריים בחסידות

שאלה: מה המקור של תפילת שחרית עם הנץ החמה בכרסלב?

תשובת הר"ר יהודה צבי ברוין:

ראשית, יש שיחה מרבינו וזה לשונו: ראוי להזדווד להתפלל תמיד בבוקר השכם בכל מה שיוכל כי לפי גודל מעלת התפילה שיקרה מעלתה מאד מאד, מי יודע אם יזכה אחר כך להתפלל, על כן כל מה שיוכל להקדים עצמו ראוי לו לזרוז מאד ולהקדים. (שיחות הר"ן, לא)

בעלים לתרופה (מכתב נד) כותב מוהרנ"ת: ואי אפשר להאריך יותר כי כבר הגיע זמן קריאת שמע של שחרית, ואתה ידעת עוצם תשוקתנו להתפלל תמיד בבוקר השכם כאשר הזהירנו הוא ז"ל, נא בני שתרגיל עצמך בזה, מי יתן שתזכה להתפלל בכל יום תפילת הותיקין אשריך וטוב לך, כי כשמתפללין בבוקר השכם יש פנאי והירות כל היום לעבודתו יתברך, אשרינו מה טוב חלקנו על כל דיבור ודיבור שזכינו לקבל ממעיני הישועה, כי גם הנהגה הזאת הנ"ל הוא יסוד גדול להתקרב להשם יתברך.

בצוואת הבעש"ט (טו): שהחילוק בין תפילת ותיקין ולאחריה, הוא כרחוק מזרח ממערב.

כמו כן איתא בשיח שרפי קודש (ה"ב, תקטו) שמוהרנ"ת אמר: מה שנהגו ישראל לומר סליחות באשמורת הבוקר הוא כדי שיתפללו אחר כך מותיקין, כל כך חשובה תפילת הותיקין.

על כן, אשרי הוזכה להתפלל מותיקין, ומי שאינו זוכה לזה על כל פנים יקדים בכל מה דאפשר.

עם זאת, מובא באבני"ה ברזל (וכן בשיש"ק ח"ב, תקיז): שמוהרנ"ת אמר "אני אוהב להתפלל מותיקין אך לא עם הבייזער למודן, והבעש"ט לא לעקור את הבייזער למודן מן העולם" היינו מי שכל תפילתו מבולבלת ומטורפת כדי שיתפלל עם הנץ החמה בדיוק, וכבר אמרו חז"ל אל תעשה תפילתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני הקב"ה.

שמעתי מאחד מאנשי שהיה נוכח באחד השנים בתפילת ותיקין (כמדומה שזה היה בהושענא רבה) בהר ציון עם הרה"ח ר' שמואל שפירא זצ"ל, והחזן הניח שעון לפניו והסתכל בה הרבה, עד שר' שמואל התרעם שהשעון מפריע מלהתפלל בהתעוררות והתלהבות, ואמר בזה הלשון: דער זייגער איז א פנער.

וכבר ידוע שרבינו"ל כל ענינו הוא תפילה, וכן איתא בחיי מוהר"ן (עח) שרבינו יגע וטרח להחזיר העטרה ליושנה שיחזור להתעורר להתפלל בכונה והתלהבות ובכח גדול כמו החסידים הראשונים שהיו בימי הבעל שם טוב ז"ל ותלמידיו הקדושים שהיו בדורות שלפנינו, כי בתחילת ימי רבינו ז"ל כבר התחילו החסידים להתקרר וכו'.

לחידודא
חידון השנוע לעצורים

חידה מס' **207**

ממה ניצולים על ידי נתינת השקלים?

הפתרון לחידה מספר 206

מהו ראשי תיבות "אדר"?

- **ראש דברך אמת**
(השמטות חיי מוהר"ן)

זכה בהגרלה לחידה מס' 205

יצחק ברקלי, רח' אבני נור, מודיעין עילית

בסך 50 ש"ח זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-9950000. לאחר בחינת התפה, הקישו 1-9-2-1 והשאירו הודעה. בין הפותרים נכונה עדי יום שני בשעה 12 בלילה. תערוך תגולה על זכות קניה בסך 50 ₪

לטהר את המלבושים

על ידי כל מצוה ומצוה זוכים ללבוש מלבושים רוחניים לנשמה, כפי שאנחנו מבקשים שנוכח "להלוקא דרבנן ולטלית נאה לעולם הבא בגן עדן" (יהו רצון לפני עטיפת טלית) אבל על ידי כל פגם וחטא מלבישים את הנשמה בבגדים צואים, כנאמר על הכהן הגדול שהיה לבוש בגדים צואים מחמת עוונות. (זכריה ג, ג, וברש"י).

במיוחד פגם הגאווה פוגם את מלבושי הנפש, שכן הגאווה בקדושה נקראת לבושו של הקב"ה כנאמר "ה' מלוך גאות לבש" (תהלים, צג) אבל כשבשר ודם לוקח את הגאווה לעצמו הוא פוגם את המלבושים ומלביש את עצמו בלבושים מאוסים המרחקים אותו מהש"ת, כנאמר כל המתגאה הקב"ה אומר עליו אין אני והוא יכולים לדור בעולם. (סוטה ה).

כך אנו רואים שהכהנים שמקריבים קרבנות לכפר עוונות ישראל, נצטוו ללבוש בגדי כהונה לכבוד ולתפארת, להעלות את כל הכבוד והתפארות רק להש"ת, ובכך לתקן את פגם הבגדים הצואים של כל החטאים והעוונות ובפרט של פגם הגאווה.

כך אנו מבינים מדוע אחשוורוש הרשע התעטף דווקא בבגדי כהן גדול כפי שלמדנו (מגילה יב): "א"ר יוסי בר גימאי מלמד שלבש בגדי כהונה, כתיב הכא יקר תפארת גדולתו, וכתב התם לכבוד ולתפארת" כי אחשוורוש בגאוותו הרבה, רצה לפגום את הבגדי הכהונה הללו, שמבטאים את כבוד מלכות שמים, וכשעם ישראל השתתפו במשתה הזה אכן היתה עת צרה גדולה ח"ו, אבל מרדכי היהודי עורר את עם ישראל לתשובה, להשפיל גאווה ולקרוע את הבגדים הצואים של הגאווה והחטאים ואדרבא ללבוש שק ואפר, כך זכו לטהר את המלבושים מכל לכלוך. עד שזכתה אסתר המלכה "ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, שלבשתה רוח הקודש" (אסתר ה, ברש"י) שעל ידי הכנעת הגאווה ותיקון המלבושים אפשר לזכות לקרבת ה' עד כדי רוח הקודש שעל ידי כך נושעו כל עם ישראל.

(עפ"י ליקוטי הלכות, ערלה, ה, יג)

שמחה אין סופית

הרב יום טוב חשיין

"מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד" – האימרה המהדהדת בראש כל חוצות משמו של רבינו, בפרט בחודש אדר, וביותר בפורים הקרב ובא, אשר אז השמחה פורצת גבולות, וכמו שאנו מצויים מפי חז"ל להשתכר עד דלא ידע...

השמחה במשנת רבינו – בשונה משאר דרכי החסידות – דורשת שמחה קיצונית, לשמוח בנקודה הנקודה של מעט טוב, אפילו אם כל כולו רע גמור. מאידך, דורש רבינו מאתנו להקדיש לפחות שעה אחת ביום כדי להתאונן בלב נשבר על העוונות ולשוב עליהם, וזהו עיקר ענין רבינו – "גאר מיין זאך איז תפילה".

והתמיהה עולה מאליה: כיצד אוזנים את המקל בשני הראשים; מצד אחד שמחה אין סופית, ומצד שני לב נשבר כזה?

זאת ועוד, כפי המבואר בליקוטי עצות (שמחה, לב) הרי "כשאדם שמוח כל היום, בנקל לו יותר שיהיה לו איזה שעה לב נשבר וכו'; וכן להפך, אחר לב נשבר בא שמחה". כיצד מובנים שני ההפכים האלה? אולם בהתבוננות מעמיקה נראה, כי שמחה במונחה הפשוט לעולם איננה שמחה שלימה. גם חז"ל ציוו כי כל שמחה לא תהיה שלימה, כגון בשמחת נישואין, יש לשים אפר בראש החתן; לביל הסדר, אחד הטעמים שיש ללבוש בגד לבן הוא, כדי שלא תזוה העתה ויבוא לידי הוללות, וכן הלאה.

מאידך, גם בכל עצב יש מעט שמחה. כגון אם נפטר עליו אביו ח"ו והשאיר ירושה, יש לברך "הטוב והמטיב"; בתשעה באב אין אומרים תחנון והוא אף נקרא מועד. מה שאין כן השמחה שהצדיק דורש מאתנו, היא שמחה כזו שלא יעייב עליו שום דבר על שמחתו, לא מעבריו ברוחניות, ובודאי לא צרותיו בגשמיות.

כן גם הלב נשבר הנדרש, צריך שיהיה אמיתי ושלם.

ואכן, שמחה שלימה כזו סובלת את הפכה – הלב נשבר; ולא עוד, אלא שמשלימים אחד את השני. שכן, מהות ה"תשובה" היא, שכאשר עבר אדם עבירה ונהנה הנאה באופן האסור, יש לו לשוב עליה ולתקן את הנאה באופן המותר או להוציא את הנאה מגופו. אולם, ישנן עבירות חמורות ששורשן בשער החמישים של הסט"א, ששם הכל בבחינת אין סוף, ואין שום אופן לתקן את הנאה שלהם באופן המותר, זולת בשער החמישים של הקדושה, שהוא זה לעומת זה – אין סוף של קדושה. ולכן, על ידי לב נשבר שלם ואמיתי, בא לשמחה שלימה ואין סופית, וכך אפשר לו לתקן גם פגמים נוראים אלו.

בוה נבין מה שאמר רבינו (ליקוטי ח"ב, עד): "מתחילה היו כל ההתחלות מפסח, ועכשיו כל ההתחלות מפורים". שכן בתחילה היו צריכים בכל שמחה לערב קצת אבילות, כמו בפסח כאמור. אולם, עתה בדרונו שנפלנו כבר בשער החמישים של הסט"א, יש להתחיל הכל מפורים – כלומר שמחה אין סופית בלי גבול ותכלית. שכן פורים היא הארה משער החמישים של קדושה, המגלה את הנקודות טובות החבויות בתוך הנפש הישראלית, וכמו שמבאר מוהר"ת: 'פורים' מלשון 'פירורים' – שאפילו כל כולו רע, יש לו לחפש איזה פירור דק של טוב ולשמוח בו, ובוה לדחוק את כל העצבות והמרה שחורה, ועי"ז נוכח להתגבר על קליפת המן עמלק לגרשם ולבטלם ממנו ומכל ישראל מעתה ועד עולם.

(מעובד מתוך שיחתו של הרב יום טוב חשיין שליט"א ניתן להאזין לשיעור המלא במערכת השמע של 'אוצרות ברסלב' 02-9950000 או 058-32-95000 מהנייד. עברית, 1, ענינא דיומא, פורים, 1, 2, 6)

מחיר שירות ואמינות שלנו זו הדרך

יש דרך לטוס בכבוד!

ארה"ב? אירופה? דרך צדיקים מעניקה לאלפי לקוחותיה שירות אישי לכל נוסע, לכל מקום בעולם. **וולקום!**

חיה עם נאמה
02-5410100 דרך צדיקים
www.zadikimtours

נסיעות לאומן ולכל היעדים בעולם

שירותים > מקצועיות > אמינות

נתיבים טורס
טיסות לחו"ל | קברי צדיקים | אירועים מיוחדים

02-633-8444
באיזור המרכז: 050-411-4857

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות 1-800-81-81-81

להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה, לרווח ופריסה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושמחת חיים

אלפי איש ביום!

עשרות אלפים בשבוע!

מאות אלפים בחודש!

נושמים ברסלב.

058-32-95000

כל השיעורים מכל רבני ברסלב בחיוג אחד למערכת של 'אוצרות ברסלב'